ÎN DEZBATERE — PROBLEMELE MAJORE ALE EDUCAȚIEI FIZICE ȘCOLARE

Marginalii la prima consfătuire organizată de Ministerul Învățământului, privind lecția de educație fizică

In epoca noastră în care mecanizarea continuă facilitează tendința spre sedentarism (cu cortegiul său de consecințe, pe drumul sănătății) se impune cu necesitate găsirea unor forme și mijloace eficiente care să anihileze această tendință spre imobilitate. În această direcție, școlii îi revine o sarcină primordială, deoarece aici se poate înfăptui o temeinică educație spre practicarea exercițiului fizic.

În cuvîntul de deschidere a recentei consfătuiri organizate de Ministerul Învățământului, prof. Eugen Blideanu, director general în acest minister a subliniat rolul ce revine învățământului, de a găsi cele mai corespunzătoare căi care să asigure sporirea eficienței, a contribuției la educarea multilaterală a tinerei generații.

De aceea organizarea unei consfătuiri în problemele educației fizice, ca activitate instructiv-educativă, o considerăm salutară. Dat fiind faptul că este prima consfătuire de acest gen, că în cadrul ei au fost dezbătute probleme de importanță majoră privind educația fizică de către reputați specialiști, ne-am adresat tov. prof. MARIA LOGIN, directorul Direcției de educație fizică și sport din cadrul M.I. pentru a afla unele amănunte despre punctele de vedere exprimate.

— Fără îndoială că în cadrul consfătuirii s-a dezbătut o pluralitate de probleme vizînd obiectul educației fizice. Ar fi interesant de știut cîteva din temele care au polarizat discuțiile.

— Pornind de la precizarea locului și sarcinilor educației fizice școlare în noul sistem de învățămînt, în dezbaterea participanților la consfătuire au fost puse următoarele probleme: obiectivele și sarcinile predării educației fizice în școala generală de 10 ani și în liceu; mijloacele de realizare a educației fizice în școală, a pregătirii fizice generale pe cicluri de clase (nominalizare și sistematizare); problemele actuale privind orientarea și conținutul lecției de formă didactică a procesului de educație fizică școlară; orientarea generală, structura și conținutul viitoarelor programe; necesitatea diferențierii programelor din punct de vedere structural și al conținutului, pentru băieți și fete; coeficiația dintre conținutul programelor, baza materială existentă în școală și calificarea profesorului, pe cicluri de clase; locul și conținutul probelor și normelor de control în programele școlare; principii și criterii de notare a elevilor la educația fizică; necesitatea existenței manualelor și a metodicelor de predare a educației fizice în școală, pe cicluri de clase, orientarea, conținutul și structura programelor pentru orele de activități sportive.

— În acest context al unei tematici extrem de variate și de bogate, v-am ruga să ne precizați care credeți că sînt aspectele asupra cărora trebuie să ne oprim. Cu alte cuvinte, care din temele abordate în consfătuire — desigur, toate importante — îmbracă un caracter de stringentă actualitate?

— După părerea mea ar fi interesant să ne referim, deocamdată, la două probleme, și anume, orientarea și conținutul lecției de educație fizică, ca formă didactică, și structura și conținutul viitoarelor programe.

— Din multitudinea discuțiilor purtate dacă vreți să ne sintetizați punctele de vedere exprimate asupra primei probleme enunțate...

— Majoritatea participanților la consfătuire au scos în relief că lecția de educație fizică trebuie să urmărească, în primul rînd, întărirea sănătății elevilor, dezvoltarea calităților lor fizice, a trăsăturilor pozitive de caracter, formarea deprinderilor motrice de bază, a unui bagaj cît mai variat de mișcări utilitare și învățarea unor elemente specifice diferitelor ramuri de sport.

Astfel, un număr de profesori dintre care aș aminti pe conf. univ. Ion Șiclovan, profesorii Gheorghe Mitra și Romeo Ionescu au arătat și argumentat că folosirea unei singure ramuri de sport în lecție nu poate rezolva sarcinile ce revin acestei activități, că este necesară o mai mare diversitate de mijloace care să poată fi folosite în funcție de condițiile școlii. Selecționarea și folosirea lor trebuie însă astfel făcută, încît să răspundă scopului principal.

Referindu-se la aceeași problemă, tov. conf. dr. Emil Ghibu, vicepreședinte al C.N.E.F.S., a arătat că sarcinile educației fizice sînt acelea care trebuie să determine mijloacele și nicidecum invers. În alegerea mijloacelor trebuie să dovedim multă elasticitate, în funcție de baza materială, de materialul didactic, de gradul de calificare a profesorilor, de pasiunea lor. Cu toată această elasticitate elementele de atletism și gimnastică trebuie folosite cu prioritate, deoarece ele sînt principalele mijloace de pregătire fizică generală cu un grad ridicat de accesibilitate.

— Se poate trage concluzia că a existat o unanimitate de vederi în ceea ce privește unghiul prin care trebuie înțelese sarcinile educației fizice sau au existat și alte păreri?

— Problema sarcinilor educației fizice școlare și a lecției, ca principală formă de desfășurare a acestei activități, a fost abordată, într-adevăr, și din alt punct de vedere. De exemplu, tov. prof. univ. Leon Teodorescu, rectorul IEFS, arăta că este necesar să privim educația sportivă ca o formă de realizare modernă a sarcinilor educației fizice școlare. Ea presupune introducerea treptată a practicii sportive în procesul de educație fizică. Este vorba de o creștere a ponderii instruirii sportive multilaterale, care să constituie conținutul de bază al educației fizice școlare.

— Sarcinile educației fizice, multiple prin însăși complexitatea obiectului, necesită existența la îndemîna profesorului a unei serii de instrumente metodice, dacă le putem numi astfel, care să vină în sprijinul transpunerii eficiente a cerințelor obiectului. În activitatea instructiv-educativă, unul din aceste instrumente este programa școlară, document de bază al muncii profesorului. În ultimul timp, datorită cerințelor mereu crescînde ale acestui obiect s-a făcut simțită nevoia îmbunătățirii programelor și datorită faptului că învățămîntului nostru i s-au adus unele corective menite să-l ridice pe o treaptă superioară. Am dori în legătură cu aceasta să aflăm cîteva din opiniile exprimate.

— Pornind de la aprecierea sarcinilor lecției de educație fizică, un număr însemnat de participanți au abordat foarte documentat problema structurii și conținutului noilor programe de educație fizică, a probelor și normelor de control, a sistemului de notare a elevilor. Astfel, lect. univ. Francisc Lörincz, profesorii Valentin Constantinescu, Aurelia Stoicescu și I. Răileanu au susținut necesitatea ca noile programe să fie unice, nediferențiate pe condiții materiale, dar să stabilească obligatoriu cerințe maxime, medii și minime. Ei s-au pronunțat în favoarea diferențierii programelor pe sexe, începînd chiar cu clasa I, sau cel mai tîrziu cu clasa a V-a. În ceea ce privește normele de control, noile programe — după opiniile exprimate — ar trebui să fie stabilite de profesori, în funcție de particularitățile colectivelor claselor respective, programa avînd doar un număr de probe nominalizate și, deci, să reprezinte un criteriu strict orientativ.

Relefînd o serie de neajunsuri ale actualelor programe, tov. conf. dr. Nicu Alexe, directorul Centrului de cercetări științifice al C.N.E.F.S. sublinia că noua programă trebuie să aibă caracter formativ și emoțional. Mijloacele cuprinse în programe ar trebui să fie selecționate din gimnastica de bază, exercițiile de front gimnastica acrobatică și artistică, exerciții din atletism pentru dezvoltarea rezistenței, vitezei și forței, iar jocurile să fie realizate nu prin și pentru tehnica elementelor lor, ci pentru formarea — în primul rînd — a deprinderii de mînuire a mingii. Aceste propuneri au fost formulate avîndu-se în vedere faptul deosebit de important al existenței în planul de învățămînt a două lecții de educație fizică și a cîte o oră de activități sportive.

— În afara programei nu s-a considerat, cumva, necesară și elaborarea unor alte îndrumare, mai ales dacă ținem seama de lipsa de experiență a unor cadre didactice?

— Pentru a veni în sprijinul profesorilor care predau educația fizică, în cadrul consfătuirii s-a susținut necesitatea elaborării unor „Metodici de predare a educației fizice" precum și a unor „Culegeri de exerciții". Acestea ar fi destinate să faciliteze înțelegerea sarcinilor educației fizice, să devină ghiduri în activitatea practică la catedră.

— Considerînd că opiniile exprimate au însemnat un criteriu orientativ deosebit de prețios, la ce trebuie să se aștepte, în viitorul apropiat, toți cei chemați să traducă în fapt sarcinile educației fizice în lumina cerințelor actuale?

— Opiniile exprimate în consfătuire sînt, într-adevăr, deosebit de valoroase, ele au fost argumentate și susținute în mod convingător cu date științifice, pe baza unei cunoașteri profunde a realității școlii noastre, a perspectivelor ei de dezvoltare. Ele sînt izvorîte din activitatea didactică, din munca la catedră a majorității celor care au luat cuvîntul.

Ne revine, în continuare misiunea ca selectînd și sistematizînd propunerile formulate, și, alăturîndu-le concluziilor reieșite din studiul inițiat de către Minister, cu privire la „Perfecționarea programelor de educație fizică", să trecem operativ la elaborarea proiectelor noilor programe de educație fizică, pe care preconizăm să le putem prezenta spre dezbaterea publică a cadrelor didactice, a organelor și organizațiilor interesate, chiar în anul școlar viitor.

★

Prima consfătuire organizată de Ministerul Învățămîntului în problematica sportului școlar și-a dovedit pe deplin utilitatea, ea venind să marcheze o etapă importantă în dezvoltarea învățămîntului educației fizice, indiferent de clasă sau de profilul școlii. Împărtășim părerea că asemenea consfătuiri, menite să elucideze o serie de probleme majore — de multe ori contradictorii — să nu se oprească aici, ele putînd fi organizate și la alte nivele, unde profesorii — primii interesați — pot să-și aducă o contribuție valoroasă. Subliniind încă o dată utilitatea unei asemenea acțiuni așteptăm și materializarea bogatului conținut de idei exprimate.

Tiberiu STAMA
F. EMANUEL

TELEcronica

Tele — Paganini

Cele trei ore de box ale duminicii acelea pline de pace n-au fost faimoase cu tot efortul oral al lui Topescu și Ochialbi de a da consistență și nerv unor imagini venite dintr-un ochi cam țepân. Aveam doar două poziții ale camerelor, așa cum ai încerca să cînți la vioară pe două corzi. Un Paganini izbutește și cu o coardă. Dar regizorul nu era un telepaganini, nu era un virtuoz. El ne arăta o dată ringul luat de sus, apoi lupta privită printre corzile orizontale și aceste imagini — cadrate mai „strîns", mai „vinos" — erau mult superioare primelor. Dar în afara acestor două linii melodice nu mai aveam ce vedea și din monotonia unghiulației decurgea liniștită monotonia emisiei. Ar trebui să ne intre bine în cap că un comentariu — oricît de nervos sau de limbut — nu poate salva la televiziune o imagine săracă, lipsită de dramă și încordare umană. Și dacă nici boxul nu are dramă... Cine a mai avut răbdare să vadă secvența de box de la telesport noaptea, a putut surprinde cadrul acela de cîteva secunde în care Radkin — la capătul meciului său cu Lyonel Rose — proptit cu capul în corzi, își căuta respirația, ca un nebun. Era halucinant — nimeni nu mai trebuia să ne spună că meciul fusese epuizant. Sînt cadre de trei secunde care sintetizează războiul de o sută de ani. La noi, tocmai viața în colțurile ringului, drama minutului de răgaz era eludată. Aparatul că dea pe colțul din dreapta — cel apropiat — și surprindea comod, cum se nimerea, deci se nimerea, ceea ce știm cu toții din o mie de careuri magice. Fiind în colțul îndepărtat, din Lucian Popescu nu am surprins decît spatele. Aurel Dumitrescu alerga din mijlocul ringului să-și îmbrățișeze antrenorul — cine n-ar fi vrut să-l vadă la față pe Lucian Popescu, în acea clipă?, întreb și eu precum copiii. Era ca-n filmele acelea „moderne" și proaste în care regizorul zicînd că emoția e azi demodată, își pune actorul — în clipa triumfului sau a despărțirii de iubită — să joace cu spatele la aparat pentru că așa e mai „sobru" și mai „inteligent". Nu e nici mai sobru și nici mai inteligent. E un rateu de inspirație, o neputință în exprimare. Noroc că Spakow — la victoria lui Pușcaș — era în colțul comod și am putut vedea, în planul doi, acolo unde de obicei se petrec lucrurile importante, cum bătrînul uriaș își ștergea sudoarea de pe frunte, o frîntură de minut, poate cel mai frumos minut al transmisiei. La care aș mai adăuga chipul lui Pometcu — după înfrîngere. Aparatul nu se ducea la el, îl lăsa rătăcit pe ring, printre oficiali, flori, medalii și zîmbete. Pometcu venea spre noi, mut de durere, hăituit de ciinii amărăciunii. Sigur că nu țin prea mult la această „literatură" a telecronicii și aș da-o oricînd pe un cadru ca acel al lui Radkin — dar în lipsă de prim-planuri, de accente, de ochi telegenici, de fantezie, imaginația stîrnită de un spectacol ca boxul își caută oxigenul în propria privire.

În concluzie — știu: Atena. Marți, în acea excelentă avancronică din Sportul, cred că s-a spus tot ce trebuia spus. Mai rămîne să vedem ce om avea de văzut.

BELPHEGOR

jucătorul nr. 13

CLASAMENTUL

De cîteva zile au început întrecerile din ultima parte a campionatelor de handbal. Întreceri pe care lupta, dar și calitatea ar trebui să le caracterizeze. Ar trebui, dar din păcate nu cred să se întîmple așa. Este suficient să aruncăm o privire asupra clasamentului echipelor „de performanță", din categoria A, ca să constatăm, atît la băieți cît și la fete, o situație analogă.

Două echipe fixate în fruntea clasamentului, două-trei amenințate în coadă, iar restul... „corul". Am putea spune la fel ca în sălile cazinourilor: „jocurile sînt făcute, nimic nu mai cade". Ne așteptă, deci eternul derbi Steaua-Dinamo, cu emoții mai mult pentru arbitrul jocului, puțin „deranj" din partea Rapidului sau Confecției pentru „U" Timișoara la fete și cîteva jocuri disperate ale echipelor din ultima parte a clasamentului. Atît. În rest, partide liniștite. De ce această situație care se repetă în fiecare an? Pentru că sîntem obsedați de o idee, clasamentul. Nimeni nu se interesează de valoarea unei echipe sau de modul cum a jucat într-un meci. Ceea ce interesează mai mult este locul din clasament și dacă a cîștigat două puncte sau nu. Se poate spune pe bună dreptate că locul în clasament sau victoria ilustrează valoarea echipei. Așa și este, dar tocmai aici este „buba". Clasamentul arată just valoarea competitoarelor, dar tot el creează și o situație de resemnare, în special la formațiile din mijloc. Majoritatea echipelor se mulțumesc cu locul ocupat și nu încearcă mai mult. Din acest motiv urmează și o pregătire „de menținere" la nivelul respectiv.

Urmărind o serie de echipe în antrenamentele făcute în această iarnă am remarcat premeditarea acestei situații. Nu am întîlnit îndrăzneala unor antrenori de a încerca imposibilul sau dorința fantastică de a trece din coadă în fruntea clasamentului. Asemenea idei ar fi dat alt suflu echipelor și sportivilor, precum și alt ritm și conținut antrenamentelor. Am găsit astfel de concepții doar, uneori, la cicliști în cursele de fond, care nu se mulțumesc să rămînă în pluton și caută să evadeze în permanență. După declarațiile unor specialiști în materie, tocmai această luptă permanentă caracterizează pe mariiași ai pedalei dar lipsește cicliștilor noștri. Cunosc replicile uzuale „ale condițiilor obiective" și ale tuturor scuzelor formulate mai mult sau mai puțin științific. Dar cunosc din citite, auzite sau văzute și viața zbuciumată și plină de greutăți a oamenilor care au reușit să treacă peste toate greutățile ca să-și realizeze țelurile propuse. Echipelor noastre le lipsește dorința de a fi mari, tendința să învingă, să domine, năzuințe care sînt chiar esența sportului. Păstrăm încă mentalitatea mic burgheză de a fi „cineva" într-un orășel de provincie. Un loc sigur în mijlocul clasamentului dă somnolența omului care a mîncat bine și dorința ascunsă ca în campionatul viitor „să dea Domnul" să fie la fel. Mediocritatea nu ne jenează, o acceptăm cu pălăria în mînă și zicem plecați „mulțămim".

Deci de cîteva zile, asistăm la ultimul act dintr-o piesă în care sfîrșitul s-a bărăut din prolog. Ambiția începutului, dacă a fost, s-a potolit repede după cristalizarea clasamentului. Nu e nevoie să spunem echipelor: „vă rugăm, păstrați-vă rîndul"! O fac și așa. Sînt... bine crescute.

D. POPESCU-COLIBAȘI

DE LA UN BUT LA ALTUL

Încă din primii ani ai existenței sale, secția de rugby a clubului Dinamo București a reprezentat o forță de prim rang în sportul cu balonul oval din România. Titluri de campioană, cîștigătoare a Cupei (în treacăt, fie amintit, credem că a sosit vremea reluării ei) și, corolar al unei susținute și bine organizate munci, cîștigarea Cupei campionilor europeni — iată un bilanț edificator. De altfel, rare au fost ocaziile în care lotul național să nu fie alcătuit 40—50 la sută din dinamoviști. De obicei, o asemenea trecere în revistă, oarecum o prezentare — dacă mai e nevoie... — precede importante confruntări sau constituie o parte din cele ce se scriu cu prilejul aniversărilor. De data aceasta, însă, din păcate, sîntem nevoiți să-i reamintim contribuția majoră a sportivilor dinamoviști tocmai ... clubului lor.

Într-adevăr, o asemenea echipă lideră a campionatului și posesoare a unui palmares impresionant, se antrenează în condiții mizere, de fapt uneori nici nu are unde, iar meciurile pe teren propriu sînt o simplă amintire! Argumente care de care mai funcționărești și scuze în egală măsură numeroase și fragile tind să estompeze sesizările de rigoare. Cît va mai dura această situație și cine-i poartă vina? Mai ales că pregătirea la club a selecționabililor, atît de trîmbițată, devine un simplu eufemism în aceste condiții! Iar acum nici măcar capriciile lui april și sechelele iernii aspre nu mai pot constitui argumente. Cît despre pretenția de a se permanentiza antrenamentele pe un teren de zgură, ne și jenăm să o mai luăm în discuție...

★

CLASAMENTUL DIVIZIEI A:

1.	**Dinamo**	14	13	0	1	189—	56 40
2.	**Steaua**	14	12	1	1	276—	92 39
3.	**Grivița Roșie**	15	10	2	3	195—	80 37
4.	**Știința**	16	8	1	7	95—	85 33
5.	**Farul**	16	7	2	7	144—111	32
6.	**Univ.**	16	6	3	7	112—142	31
7.	**Politeh.**	14	7	1	6	119—121	29
8.	**Rulmentul**	14	5	3	6	69—123	27
9.	**Agronomia**	14	4	4	6	89—152	26
10.	**Progresul**	15	2	1	12	80—142	20
11.	**Gloria**	14	2	1	11	64—179	19
12.	**Constr.**	14	2	1	11	79—208	19

O serie de partide au fost reprogramate, după cum urmează: 7 mai **Dinamo — Gloria**; 8 mai: **Politehnica — Steaua**; 25 mai: întreaga etapă din 30 martie (cu excepția meciului **Universitatea — Steaua**, care s-a disputat).

★

Sînt în curs de perfectare turnee în țara noastră, ale unor valoroase formații franceze pentru perioada mai—iunie. Este vorba de echipele Racing Club Paris, de R.C. Toulon (în rîndurile căreia joacă și Demian) și de Selecționata Pirineilor.

Anca Georgescu 1:22,4 la 100 m bras în întîlnirea cu Bulgaria

Tinerii înotători români au realizat un frumos succes în fața reprezentativei similare a Bulgariei, cîștigînd recenta întrecere cu 101—88 (copii grupa B) și 129—95 (grupa A). Cu acest prilej, brasista **Anca Georgescu** (pregătită de prof. Sanda Grințescu), în real progres, a înregistrat două performanțe notabile: **1:22,4 la 100 m și 2:50,7 la 200 m.**

Cele mai bune rezultate: GRUPA A: 800 m liber (f): **A. Pupăzan** (R) 11:17,2; 800 m liber (b): **G. Popovici** (R) 10:37,4; 100 m delfin (f): **A. Mihăescu** (R) 1:16,2, Slecian (R) 1:18,4; 100 m delfin (b) **T. Nicolae** (R) 1:10,7; 200 m bras (f): **A. Georgescu** (R) 2:59,7; 200 m bras (b): **Timpu** (R) 2:53,1; 200 m spate (f): **Erdeli** (R) 2:49,6; 200 m spate (b): **G. Lupu** (R) 2:31,6; 100 m liber (f): **Stoicева** (B) 1:10,9, Pupăzan 1:11,7; 100 m liber (b): **Belcev** (B) 63,6, D. Pop (R) 63,8; 4x100 m mixt (f): **România** 5:14,2; 4x100 m mixt (b): **România** 4:47,2; 200 m delfin (f): **A. Mihăescu** 2:53,3, 200 m delfin (b): **T. Nicolae** 2:42,6; 400 m liber (f): **Pupăzan** 5:25,6, 400 m liber (b): **Belcev** 4:56,9; 100 m bras (f): **A. Georgescu** 1:22,4; 100 m bras (b): **Timpu** 1:18,2; 100 m spate (f): **Erdeli** 1:18,2; 100 m spate (b): **G. Lupu** 1:09,2; 200 m mixt (f): **Nedkova** (B) și **Mihăescu** 2:48,9; 200 m mixt (b): **Lupu** 2:36,0; 4x100 m liber (f): **Bulgaria** 4:48,2; 4x100 m liber (b): **România** 4:24,7.

GRUPA B: 100 m delfin (f): **Lateva** (B) 1:21,9, D. Pop (R) 1:23,6; 100 m delfin (b): **Pandev** (B) 1:22,0, Gropșan (R) 1:24,0; 200 m bras (f): **Koleșeva** (B) 3:14,4; 200 m bras (b): **D. Mariu** (R) 3:15,6; 200 m spate (f): **L. Sporea** (R) 2:54,8; 200 m spate (b): **A. Horvat** (R) 2:54,7; 100 m liber (f): **Lateva** 1:14,2, Sporea 1:15,2; 100 m liber (b): **Bicleșan** (R) 1:12,5; 4x100 m mixt (f): **România** 5:34,7; 4x100 m mixt (b): **România** 5:34,9; 400 m liber (f): **E. Cristescu** (R) 5:44,9; 400 m liber (b): **Horvat** 5:28,4; 100 m bras (f): **Koleșeva** 1:29,5; 100 m bras (b): **D. Mariu** 1:31,8; 100 m spate (f): **L. Sporea** 1:24,1; 100 m spate (b): **M. Bicleșan** 1:20,5; 200 m mixt (f): **Lateva** 2:58,0; 200 m mixt (b): **Pandev** (B) 2:52,4; 4x100 m liber (f): **România** 5:07,9; 4x100 m liber (b): **România** 4:55,7.

Caralulis revine!

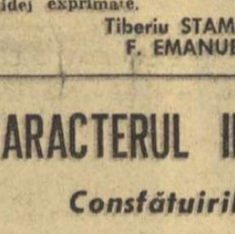

Ne-a vizitat la redacție maestrul sportului C. Caralulis. Din convorbirea avută, aflăm că „nea Tache" își reia activitatea în cadrul Complexului sportiv „23 August", unde va conduce un nou centru de inițiere în tenis pentru copii. Un bun prilej pentru toți tinerii minuitori ai rachetei, ce doresc să progreseze în sportul alb, de a-și cizela cunoștințele sub îndrumarea unui antrenor priceput. Totodată, considerăm lăudabilă inițiativa I.E.A.B.S. de a reanima activitatea în tenis pe terenurile cu zgură roșie din apropierea patinoarului.

Toți cei ce doresc informații, în legătură cu deschiderea acestui curs, pot să se adreseze la Complexul „23 August" (bd. Muncii 37—39) sau la tel. 21.20.05.

CONCURSURI DE VERIFICARE PENTRU TENISMANII DIN LOT

Tenismanii loturilor reprezentative pentru „Cupa Davis" și „Cupa Galea", cu excepția celor aflați peste hotare, iau parte în aceste zile la un important concurs de verificare, pe terenurile de la Progresul. La seniori (antrenor: Gh. Cobzuc) se întrec S. Dron, I. Santei și S. Mureșan. Va fi inclus în turneu și V. Marcu, după întoarcerea sa din Italia. Cîștigătorul urmează că completeze echipa reprezentativă a țării pentru participarea la „Cupa Davis" (alături de Năstase, Țiriac, Mărmureanu).

În turneul lotului de tineret (antrenor: I. Racoviță) participă T. Ovici, D. Hărădău, V. Sotiriu și — în afară de concurs — A. Navrotchi. Urmează să înceapă, pe terenurile de la Dinamo, și întrecerile lotului feminin (antrenor: M. Bădin).

CARACTERUL INEDIT AL UNOR ACȚIUNI TRADIȚIONALE

Consfătuirile metodico-științifice ale „Viitorului"

Pe linia respectării unei tradiții ce decurge chiar din menirea sa, Școala sportivă experimentală „Viitorul" a inițiat recent un ciclu de interesante consfătuiri metodico-științifice. Ineditul acestei acțiuni derivă din axarea referatelor fiecărei consfătuiri nu numai pe o anumită temă, cum îndeobște se procedează, ci și **pe o singură ramură de sport.** Avantajul unui asemenea sistem de organizare constă, pe de o parte, în crearea unei emulații între diferitele catedre ale școlii experimentale, iar pe de altă parte, în captarea integrală, de fiecare dată, a atenției numeroșilor specialiști din ramura respectivă prezenți în sală.

Prima consfătuire din seria la care ne referim a fost cea de atletism, la care și-au adus aportul, în afara colectivului catedrei de la „Viitorul" (D. Buiac, L. Preda, E. Ducu, S. Ioan, N. Păcuraru, Aurelia Sîrbu, Z. Ignișca, C. Mușat) și cadre didactice ale Școlii sportive de atletism (profesorii N. Mitu și I. Șerbescu), punîndu-se astfel bazele unei colaborări necesare atletismului nostru. Subiectele abordate în lucrări tind să vină în sprijinul soluționării unor probleme capitale, în speță ale atletismului, în general ale sportului, cum ar fi: criteriile de depistare și selecție a elementelor, metodele și mijloacele de antrenament folosite și, mai ales, dozarea efortului în pregătirea juniorilor și copiilor.

În cadrul concluziilor finale, diverși vorbitori, printre care și conf. dr. Emil Ghibu, vicepreședinte al C.N.E.F.S., au evidențiat nivelul elevat al lucrărilor prezentate și calitatea muncii depuse pentru adunarea datelor. De asemenea, s-a subliniat că discuția nu poate fi declarată închisă acum și că vor trebui continuate eforturile pînă la găsirea răspunsurilor definitive întrebării: „De ce dispar atîtea talente după depășirea vîrstei junioratului?"

În cadrul celei de a doua consfătuiri, la haltere, referatul prof. N. Amzuică a cuprins considerațiile autorului privind introducerea exercițiilor izometrice în lecțiile de antrenament ale tinerilor halterofili, în timp ce prof. L. Baroga, secretar general al F.R.H. și prof. D. Hîtru au prezentat teme interesante nu numai pentru pregătirea juniorilor, ci a tuturor practicanților acestei discipline „Calitățile fizice" și, respectiv, „Pregătirea psihologică pentru concurs a halterofilului".

Adrian IONESCU

Următoarele consfătuiri metodico-științifice organizate de „Viitorul" sînt programate astfel: **gimnastică — 25—26 aprilie; scrimă — 10 mai; volei — 30—31 mai; lupte — 7 iunie.**

JOCUL

Nu știu ce pasiuni literare au fetele în perioada în care încep să citească, dar băieții, fără îndoială, caută colecția Cutezătorii și, adeseori, în ciuda săracei imaginații a autorului, în ciuda stereotipiilor, a vulgarizării Aventurii (aventura cu a mare, bineînțeles), încearcă să transpună lectura în realitate, folosind o spadă de lemn și un pistol de plastic.

Nu știu dacă cineva s-a gîndit să redacteze DOX-urile, sau să traducă un serial de felul acestora, dar e sigur că aventurile căpitanului Farrow și ale fiului său George — ca și cele ale lui Percy Stuart sau ale lui Bill Gazon (al cărui nume îl traduceam atunci prin Vasile Iarbă) — fiecare călătorind în jurul lumii pentru a face sau a-și face dreptate, ne-au învățat mai multe despre curaj, perseverență, lașitate decît ar putea-o face predicile sau articolele unor pedagogi lesinați.

Poate datorită acestor eroi ai copilăriei, datorită westernurilor — ca și basmelor — băieții își doresc, dacă nu o corabie, măcar un Trabant, iar cînd trec prin dreptul unei bărăci de tir — suspină.

A trage la semn e o nemărturisită necesitate care nu se deprinde în armată, ci mult mai devreme, și ea rămîne la fel de atractivă pentru băieții între opt și optzeci de ani, chiar dacă gloanțele bat numai pînă la cinci metri, făcînd să se învîrtă o roată de tinichea.

În afară de cultura fizică, în afară de plăcerea de a-ți destinde mușchii și a-ți antrena ochiul, tirul e un joc — un joc al adulților — și ca toate jocurile el izvorăște din pasiune, din fantezie, din legendele copilăriei, și pe marginea acestei satisfacții de a ține în mînă o pușcă neucigașă se pot scrie tomuri de psihologie, de psihiatrie și de povestiri vînătorești.

Se pot scrie chiar și rîndurile de față care n-ar fi fost scrise niciodată, dacă ar exista suficiente arme și gloanțe pentru amatorii de tragere la semn.

Dar, dacă i-ați fi văzut într-una din săptămînile trecute pe toți acei ingineri, contabili, tehnicieni de la I.C.H.F. veniți să-și facă ora de tir la poligonul Dinamo și găsind dulapul de arme încuiat pentru că cineva — nu se știe cine — a uitat să-i anunțe că „se amînă", amatorii de tir, dacă instructorii ar avea răbdare să-i și instruiască și după ce le explică diferența fundamentală între țintă și cătare, dacă posibilitățile reale ar fi măcar pe sfertul celor imaginare — generos expuse în planuri, conferințe și referate — și care, la urma urmei, nu dovedesc altceva decît o oarecare indiferență pentru a-

Dar, de fapt...

dacă i-ați vedea pe toți acei domni între două vîrste care intră în baraca de tir instalată la începutul bulevardului Gh. Coșbuc, între calcanul unor clădiri vechi și un parc avortat, dacă i-ați vedea cu ce pas cocoșesc pleacă după ce nimerește moara sau nicovala sau altă tinichea care începe să se miște...

Dacă i-ați vedea ați înțelege — măcar în clipa aceea — că ei nu vor face niciodată performanțe, nici ca trăgători, nici ca fotbaliști, nici ca înotători, veți înțelege că nu vor apăra culorile naționale în meciuri cheie, că nu vor depăși rezultatele lui Hillary și nici pe acelea ale lui Buffalo Bill.

Dar veți înțelege că, măcar pentru o clipă, se simt asemenea acestora și, poate îi veți respecta. Pentru că, în afara bunelor urmări pentru sănătate (vezi broșurile) tirul e un joc al adulților, e reînvierea copilăriei lor, e o nemărturisită trăire a mitului despre îndrăzneală, virilitate, agerime.

Și dacă uneori el își pierde sensul pentru unii, din prea multă și stereotipă folosință, dacă el se înecă în literele referatelor, amintiți-vă de „moara care se învîrtește", amintiți-vă de Winnetou și ajutați-i pe adulți ca, după cele opt ore de lucru, să se joace în voie.

Camil BACIU

PREDÎNDU-LE LA CENTRELE DE RECUPERARE I. R. V. A.